

[Holger Hansen.]

skellige indgreb over for den kommunale aktivitet: byggestop, kvotaordninger, igangsættelsesstop osv. og nu på det seneste kravet om større selvfinansiering. Om dette sidste vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, det vil være muligt selv med en nok så god koordinering imellem stat, amt og kommune at komme væk fra den nu krævede større selvfinansiering. Den burde være ført frem for længe siden. Den er et sundt princip såvel i offentlig som i privat virksomhed, selvfølgelig med de begrænsninger, der følger af investeringens karakter.

Der er jo, som også ministeren gør opmærksom på i sin redegørelse, på afgørende områder allerede af folketinget taget stilling til opgavefordelingen. Det gælder på så vigtige områder som sygehushvæsen, skole og væsentlige dele af den sociale sektor.

Om skolevæsenet vil jeg gerne sige, at med folketingets vedtagelse af skolestyrelsesloven er det fastlagt, at ansvaret og opgaven omkring folkeskolen, til og med det 10. skoleår er henlagt til kommunen, mens gymnasieundervisningen i fremtiden tænkes henlagt til amtet. Der er altså i dette ting en klar stillingtagen og en klar afgrænsning af disse opgaver, der kun sløres af problemet om undervisning af særlig handicappede børn. Der er næppe tvivl om, at der på dette område vil være god mening i at lade amtet træde ind i billedet i det omfang, det i fremtiden ikke er muligt at integrere denne undervisning i den almindelige folkeskole.

Et særligt område er observationskoler eller observationskolonier, men også på dette område har skolestyrelsesloven peget på amtet som det naturlige organ til at klare denne opgave.

Venstre er af den opfattelse, at mellemuddannelserne bør ligge i amtskommunal regie, mens de videregående uddannelser bør være en statsopgave. Såvel i skolestyrelsesloven som i styrelsesloven for sociale og visse sundhedsmæssige anliggender er der tillagt amtet nogle tilsyns- og planlægningsopgaver; det pålægges kommuner og amt i samarbejde at tilvejebringe en plan over disse to områders udbygning, og det er vel her, det virkelig nye i opgavefordelingen, som den er kommet til udtryk i lovgivningen, ligger. Mens vi indtil nu har haft en ganske stærk central styring af disse områder, specielt

igennem investeringerne, er det nu tanken, at beslutningerne herom inden for de fastlagte og af de pågældende ministerier godkendte rammer træffes lokalt. Dette skulle efter min opfattelse betyde en styringsmulighed, som er at foretrække fremfor den, vi hidtil har kendt, men som det nok vil tage nogle år at føre ud i livet, nemlig indtil denne planlægning er godkendt af de forskellige ministerier, som disse rammer skal puttes ind i.

Må jeg vedrørende det sociale område pege på, at der gennem socialstyrelsesloven er fastlagt rammer om det kommende sociale system med amtets socialcenter som et væsentligt led derved, at det er her, den nu opsplittede ekspertservice skal samles til støtte for den kommunale socialforvaltning. Der vil nok om dette socialcenters etablering komme til at stå nogen diskussion mellem kommune og amt, og det er væsentligt, at vi her søger en snarlig afklaring. Måtte jeg opfordre de to organisationer, Amtsrådsforeningen i Danmark og Kommunernes Landsforening, til den samme fleksibilitet, som er vist over for sygesikringsloven, som om få dage kommer til anden behandling? Vi har her set, synes jeg, en udstrakt vilje til fra de to organisationers side at søge de løsninger, som er hensigtsmæssige set ud fra et administrativt synspunkt og ud fra det synspunkt, hvorledes befolkningen kan betjenes på den bedst mulige måde.

Det er en selvfølge, at det er væsentligt, at vi tilrettelægger administrationen på en sådan måde, at dobbeltadministration undgås, at lovgivningen forberedes grundigt, og at den fornødne tid er til rådighed for de administrative enheder, der skal modtage nye opgaver.

Jeg vil gerne her tillige understrege betydningen af, at man ikke glemmer den tilpasning af statsadministrationen, der bør finde sted sideløbende med den øvrige opgavefordeling. Ikke alene skulle det gerne betyde en indskrænkning af centraladministrationens områder og personale, men der tiltrænges også omrokeringer af sagsområder mellem de forskellige ministerier; som et eksempel vil jeg gerne nævne sygehus- og sundhedsvæsenet, der i dag er placeret under indenrigsministeriets ressort. Med den udvikling, som socialreformen vil medføre, bør dette også få konsekvenser for den cen-